

forskellige Gaarde, men kun solgt Fisk til 2 Steder, hvor de hvert Sted havde taget en halv Kasse. Altsaa, jeg tror, det ikke alene er her i København, man skulde lære at „spise levende Torsk“, det er ogsaa ovre paa Vestkysten.

Jeg vil slutte med en ganske kort Bemærkning til den højtærede Landbrugsminister. Han havde fra Mødet i Fredericia et stærkt Indtryk af, at Fiskerne ønskede at blive stillet saadan, at de kunde leve af deres Erhverv, i Frihed og uden alle snærende Baand, uden Statens Indgriben o. s. v., o. s. v. og ogsaa uden Statsstøtte, forsaa vidt det kunde gaa — ja, det var ikke den højtærede Ministers Ord, men det var Meningen, saa vidt jeg forstod. En saadan Opfattelse af Mødet i Fredericia er mig ikke ganske fremmed, jeg har set den fremsat i et eller andet Blad. Men jeg er ikke sikker paa, Ministeren har faaet det rigtige Indtryk af Mødet, naar han har faaet det Indtryk, han for et Øjeblik siden gav Udtryk. Jeg har tværtimod den Opfattelse, at det Indtryk, Fiskerne paa Fredericia-Mødet fik af Landbrugsministeren, vist er det, at han hverken har lovet det ene eller det andet, og at der ikke var ret meget at vente fra den Kant. Og hvad det angaar, at Fiskerne navnlig skulde ønske, at saadanne Tilstande indtraadte, at man ikke behøvede Statsstøtte paa nogen som helst Maade, er jeg heller ikke sikker paa, at det er rigtigt. For Fiskerne paa dette Møde vidste meget godt, selvom det ikke kom stærkt til Orde — maaske slet ikke officielt, det erindrings jeg ikke —, at de for norske Fiskere heldige Forhold, sammenlignet med vore, havde sin bestemte Grund i, at den norske Stat optraadte paa en anden Maade overfor Fiskerne, end man har gjort herhjemme, ogsaa anderledes, end Landbrugsministeren er villig til. Jeg tror selvfølgelig, at Landbrugsministerens Opfattelse af Fredericia-Mødet er fremsat i god Tro, jeg gør blot opmærksom paa, at jeg har ikke det samme Indtryk, og jeg ved adskillige, som heller ikke har det.

Landbrugsministeren (Madsen-Mygdal): Indtrykket af Mødet i Fredericia skal jeg ikke diskutere med det ærede Medlem (H. P. Hansen, Randers Amt), men hans sidste Udtalelser forbavsede mig unægtelig. Thi det, han hentyder til, naar han sammenligner Danmarks Afsætning med Norges, er et ganske bestemt Forhold, i hvilket der kunde være Tale om, at Staten kunde yde sin Medvirkning; men det

ærede Medlem ved, at jeg for mit Vedkommende, hvad jeg ogsaa fremhævede i Fredericia, ligesom vistnok alle Partier her i Tinget, ogsaa det ærede Medlems Parti naturligvis, vil være villig til at yde den Medvirkning, som det ærede Medlem der tænker paa, men som jeg ikke her skal nævne, hvis den Mulighed kommer til at foreligge, at den kunde hjælpe. Men vi maa dog vente med at forhandle derom, indtil vi ved, at den Mulighed foreligger.

Naar det ærede Medlem mener, at Fiskerne bygger deres Forhaabninger paa Statsstøtte — det var ikke det ærede Medlems Ord, men dog mit Indtryk af dem —, maa jeg sige, at saa har jeg dog bedre Tanker om Fiskerne. Og hvis det virkelig var Fiskernes Opfattelse og i det hele den Opfattelse, hvorpaa vi skulde bygge Erhvervsvirksomhed her i Landet, blev det ikke morsomt hverken at være Rigsdagsmand eller at være Minister, for saa ved jeg ikke, hvad det er, der skal fylde Statskassen, naar endogsaa Erhvervene, som skal tjene Pengene ind og skabe Værdierne, skal leve af Statskassen. Men det er nu heller ikke Fiskernes Opfattelse, det føler jeg mig overbevist om. Det kom ogsaa stærkt til Udtryk fra deres Bestyrelses Side — det fik jeg et levende Indtryk af —, at det, de ønsker, er ligesom andre Erhverv at staa paa egne Ben. Først naar de kan det, er der Betingelser for virkelig at drive en Erhvervsvirksomhed, der ikke blot føder Erhvervets Udøvere, men ogsaa er er til Gavn for Samfundshusholdningen.

Schjær: Det er næsten syndigt overfor et sultent Folketing klokken halvfem at blive ved at tale om en saa herlig Spise som Fisk; jeg skal da ogsaa af den Grund fatte mig i Korthed. Jeg synes, Hr. H. P. Hansen (Randers Amt) lægger alt for lidt Vægt paa det Tab, der falder i Fisketailhandelen om Sommeren. Jeg kender i alt Fald Regnskaber fra meget smaa Forretninger, hvor det sørgeligste Resultat, jeg nogen Sinde har kendt i nogen Forretning, har vist sig for mig. Jeg har set saadanne Regnskaber fra smaa Forretninger, som i deres Sommervirksomhed fuldstændig har slugt, hvad der er tjent om Vinteren. Hvis der nu altid efter en daarlig Sommer for de smaa Fiskeforretninger fulgte en god Vinter, vilde jeg ikke tage det saa højtideligt, men det er i Virkeligheden ofte saa, at disse Folk bliver slaet fuldstændig til Jorden ved deres Tab om Sommeren. Der bliver talt saa meget om den store